

יום ראשון בלי אמא.

היום נפרדתי מאמא שלי. ב- 07.00 הגעתי לבית הורי. ואמא כבר עזבה את החדר, אבל את הגוף שלה היא השאירה במיטת בית-החולים שהבאנו לה רק בשבוע שעבר כדי להקל עליה.

לאחר שכולם עזבו את החדר, נכנסתי אליו, נישקתי אותה בלחי ובראש הקירח שלה, אמרתי לה שמעכשיו יהיה לה יותר טוב, ושנתראה, ושאני אוהב אותה מאד.

הדבר הכי חשוב לאמא שלי תמיד היה שנהיה ביחד, שנהיה משפחה מאוחדת, דבר שלאורך השנים היה לא קל לאור התזוזות הרבות של כל בני המשפחה בארץ ובחו"ל. דווקא בשנתיים האחרונות, עם חזרתי לקיבוץ ולקראת התפרצות המחלה אצל אמא, הרגשתי שאנחנו מצליחים להגשים לה את החלום הזה. ובזמן האחרון, לאור מצבה הקשה, הגרעין שלנו התכווץ והתחזק אך אני לא בטוח עד כמה אמא זכתה לראות ולהנות מזה.

אז במתכוון או לא במתכוון, אמא שלי איחדה את המשפחה, בזמנים הטובים ובזמנים הפחות טובים ולימדה אותנו, גם בלי שרצינו שהדבר הכי חשוב – זה משפחה!

אני כבר מתגעגע.

גיא